

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 224.273 van 5 juli 2013
in de zaak A. 206.404/XIV-34.549**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Tamara Decaluwe
 kantoor houdend te 8500 Kortrijk
 Jan Persijnstraat 2
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 20 september 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 85.935 van 20 augustus 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 9085 van 10 oktober 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 mei 2013 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tamara Decaluwe, die verschijnt voor de verzoeker, en attaché Katrien Allyns, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker komt op 24 augustus 2011 België binnen en verklaart zich op 26 augustus 2011 vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 31 mei 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 29 juni 2012 tekent de verzoeker tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 20 augustus 2012 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoeker werpt in een enig middel de schending van de artikelen 39/65, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) op. In de memorie van wederantwoord citeert hij de aangehaalde bepalingen en licht hij het middel als volgt toe:

“In het bestreden arrest beperkt de argumentatie van de RVV zich tot het volgende:

"In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker allerhande problemen aanvoert die (i) niet meer actueel zijn, (ii) van louter socio-economische aard zijn, (iii) geen betrekking hebben op zijn persoonlijke situatie, (iv) van louter medische aard zijn, (v) onaannemelijk zijn, (vi) onvoldoende ernstig zijn om te worden aangezien als een vluchtelingenrechtelijke vervolging of aanleiding geven tot een reëel risico op ernstige schade.

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift geen concreet antwoord op deze vaststellingen.

De verzoekende partij, die met toepassing van artikel 39/73, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gevraagd heeft om gehoord te worden, beperkt er zich ter terechtzitting toe te verwijzen naar haar verzoekschrift.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië."

Nochtans zette verzoeker in zijn verzoekschrift beroep ten aanzien van de RVV op omstandige wijze — argumentatie van 3 bladzijden — uiteen waarom hij gevaar loopt in Servië, zijn herkomstland.

Meerbepaald zette verzoeker een geheel van omstandigheden uiteen — onmogelijkheid om aan werk te geraken, onmogelijkheid om hogere studies aan te vatten, voortdurende aanwezigheid van gendarmerie, arrestaties van streekgenoten, en dit alles omwille van de etnisch-Albanese origine van verzoeker en de politieke overtuigingen van hij en zijn familie — die het leven voor verzoeker en zijn familie ondraaglijk maakten en hen ertoe noopten hun land te ontvluchten, en die dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraagelijk wordt, zodat deze toestand kan gelijkgeschakeld worden met een vrees in vluchtenrechtelijke zin. Verzoeker verwees hiervoor ook naar diverse passages uit het administratief dossier van het CGVS zelf.

Het is niet serieus om een dergelijk uitgebreide argumentatie te gaan weerleggen in één enkele paragraaf!

Verzoeker verwees op de terechtzitting dan wel naar het verzoekschrift, maar vroeg expliciet of alle daarin aangehaalde argumenten bestudeerd en beantwoord zouden worden, hetgeen klaarblijkelijk niet is gebeurd.

Het is dan ook duidelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar beslissing niet (voldoende) gemotiveerd heeft, waardoor de schending van artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet vaststaat.

Tegelijk miskent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het risico op vervolging dat in hoofde van verzoeker wel degelijk bestaat, zodat ook de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vaststaat.

De verwerende partij stelt dat de Raad impliciet doch zeker aangeeft dat hij rekening heeft gehouden met de argumenten van verzoeker maar van oordeel is dat verzoekers argumentatie geen ander licht werpt op de beslissing van het CGVS.

Nochtans heeft de Raad geenszins op een duidelijke manier gemotiveerd waarom verzoekers argumentatie geen ander licht werpt op de beslissing van het CGVS, hetgeen zij wel degelijk had moeten doen!”.

Beoordeling

5.1. Artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op de motiveringsplicht als vormvereiste voor de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Om daaraan te voldoen moet de kritiek van een verzoeker worden beantwoord en moet uit dat antwoord duidelijk en ondubbelzinnig de redengeving blijken voor de beslissing die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen neemt.

Te dezen heeft de verzoeker voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als asielmotieven laten gelden de onmogelijkheid om aan werk te geraken, de onmogelijkheid voor de zoon om hogere studies aan te vatten, de voortdurende aanwezigheid van de gendarmerie, de arrestatie van streekgenoten en een blijvende angst om zelf te worden gearresteerd, dit alles omwille van zijn etnisch-Albanese afkomst en de politieke overtuiging van hemzelf en zijn familie. De verzoeker heeft “daarnaast” ook “praktische redenen” aangehaald, met name de ziekte van zijn moeder en het feit dat de verzoeker en zijn echtgenote “maar liefst 5 kinderen hebben”.

In het bestreden arrest wordt er op gewezen dat de door de verzoeker aangevoerde problemen volgens de aanvankelijk bestreden beslissing “(i) niet meer actueel zijn, (ii) van louter socio-economische aard zijn, (iii) geen betrekking hebben op zijn persoonlijke situatie, (iv) van louter medische aard zijn, (v) onaannemelijk zijn, (vi) onvoldoende ernstig zijn om te worden aangezien als een vluchtelingenrechtelijke vervolging of aanleiding geven tot een reëel risico op ernstige schade”. Hierna wordt overwogen dat de verzoeker in zijn verzoekschrift geen concreet antwoord op deze vaststellingen geeft en ter terechtzitting enkel naar zijn verzoekschrift verwijst.

De vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden dus geweigerd omwille van de in de aanvankelijk bestreden beslissing opgenomen redenen, die door de verzoeker niet concreet worden bekritiseerd. Deze motivering geeft duidelijk en ondubbelzinnig aan dat – en waarom – de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich bij de

motieven van de aanvankelijk bestreden beslissing aansluit. Het is daarom van geen belang dat de motivering in het bestreden arrest aanzienlijk korter is dan het middel van de verzoeker.

De verzoeker laat nog gelden dat in het bestreden arrest niet alle in het verzoekschrift tot beroep aangevoerde argumenten zijn beantwoord. Hij geeft in het cassatiemiddel echter niet aan welke argumentatie niet of onvoldoende zou zijn beantwoord, zodat hij met die algemene kritiek geen schending van de jurisdictionele motiveringsplicht aantoonst. De Raad van State moet als administratieve cassatierechter niet zelf in de plaats van de verzoeker het middel verder ontwikkelen.

Het enige middel is in die mate ongegrond.

5.2. Waar de verzoeker aanvoert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet schendt door het risico op vervolging in hoofde van de verzoeker te miskennen, vraagt hij in wezen een nieuwe beoordeling van de grond van de zaak, waarvoor de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is. De verzoeker zet alleszins niet concreet uiteen in welk opzicht bepaalde motieven die twee bepalingen zouden miskennen.

Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijf juli tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Pierre Barra,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen